

Sygn. akt II PK 232/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa R. A.
przeciwko [...] P. Spółka Akcyjna w L.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania skarżący – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona bowiem zaskarżony wyrok w oczywisty sposób narusza art. 365 k.p.c. oraz art. 328 k.p.c. Powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, skarżący obowiązany był wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Zatem pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Przedstawiony wniosek takiej oczywistości nie wykazuje, zważywszy na istotę tak zwanej prawomocności materialnej, gdzie moc wiążąca orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się do faktu istnienia orzeczenia, drugi zaś przejawia się w mocy wiążącej jako „określonym walorze prawnym rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia”. Jeśli chodzi o ten drugi aspekt, to należy go łączyć z prejudycjalnością prawomocnego orzeczenia. O prejudycjalnej naturze prawomocnego wyroku dla innego postępowania można mówić tylko w przypadku, gdy w postępowaniu tym występują te same strony albo osoby objęte rozszerzoną prawomocnością orzeczenia, a ponadto gdy pomiędzy prawomocnym orzeczeniem oraz toczącą się sprawą zachodzi szczególny związek polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy. W niniejszej sprawie taka sytuacja wystąpiła, skoro powód w sprawie sygn. akt IV P [...] domagał się ustalenia, że w okresie od 1 lipca 2009 r. do 24 marca 2011 r. pozostawał w zatrudnieniu u strony pozwanej. Sąd Rejonowy w L. prawomocnym wyrokiem z dnia 7 września 2011 r. oddalił roszczenie powoda ustalając, że w tym okresie powód nie pozostawał w stosunku pracy ze stroną pozwaną oraz, że po dniu 30 czerwca 2009 r. nie świadczył pracy na rzecz Spółki. Konsekwencją uprawomocnienia się tego wyroku było przesądzenie, że powód w spornym okresie nie był zatrudniony u strony pozwanej, a tym samym roszczenia powoda związane z nieistniejącym stosunkiem pracy pomiędzy stronami niniejszego postępowania nie mogły być uwzględnione. Wobec powyższego przedstawiona argumentacja

pełnomocnika skarżącego w zakresie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie pozwala na uznanie na etapie przedsądu, że rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji jest w ustalonych w sprawie okolicznościach błędne.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.

[aw]